

Á UNA DONA

Hace una noche horrorosa como la vida
que nos espera....

J o so en lo camp d' aqueixa trista vida
Jun castell enfonzat; la gent poruga
fá 'l senyal de la creu tot allunyantse.
Mes no es tot dol: encar' en las esquerdas
dels murs negrenchs qu' están á punt de cáure,
quant se 'n van los voltors, per una estona
hi solen festejar las aurenetas.

¡Deu las ho pague!

Deu vos ho pach ¡oh sí! recorts dolcíssims
de mon primer amor, llantias de plata
qu' encar' cremeu devant d' un Deu fet trossos!
Fochs follets que á escarnir veniu la vida
dins un vell costellám, vostra llum blava
qu' esglaya 'l caminant á mí 'm consola.
Oh sants recorts que m' ajudeu á viure,
¡jo 'us beneheixo!

No t' sàpiga pas greu, dona estimada,
 qu' esmenté aquell amor, besada dolsa
 de nostres esperits. De ta hermosura
 no me 'n recordo pas, y tas carícias
 no las puch anyorar; ja las somnío!
 Jo no t' anyoro á tú; jo sols anyoro
 aquell amor, aquell amor dels àngels
 que 'm feya creure.

¡Qui 'ns ha vist y 'ns vegés! Semblém, oh dona,
 dos morts de pesta qu' enterrar no gosa
 l' honrat fosser. Aquella ardentà flama
 de tots ulls esqueixats, ton front de verge,
 ton coll de tortra y ta boqueta d' àngel,
 tot lo temps se ho ha endut, y jay! tantost ploro
 quant te veig caminar cap á la fossa
 malalta y lletja!

¡Y jo? ¡Deu meu! si me poguesses véurer
 jo crech, Dolors, que te 'n penedirias
 de lo mal que m' has fet. Si 'ls ulls esbado,
 no puch mirar la llum; si estenç los brassos,
 no palpo res y la buydor m' ofega;
 y com he fastomat tantas vegadas,
 fins quant prego, oh Dolors, ningú m' escolta.
 ¡Quina tristesa!

¡Y ton recort, oh dona, me fa viure!
 y 'l servo dins del cor com l' orat serva
 sota la vesta que li cau á trossos
 falsa reliquia que no fa miracles.
 ¡Ditxós d' ell que pot creure una mentida!
 ¡Ay! jo fins d' aquell temps, quant eras meva
 y me ho deyas plorant, fins de llavoras
 me glassa 'l dupte.

¡Dupte crudel que ha enmatzinat ma vida!
 Foll de mí que lligat vora una platja,
 rosegantme los punys, de set me moro
 tot sentint á mos peus lo bes de l' aigua!
 ¿Qui 'ns ha allunyat per sempre? ¡Pobre aymia!
 lo jorn que 'ns separaren, tú perderes
 la hermosura del cos, jo la de l' ánima.
 ¡Y encar' t' estimo!

¡Oh sí, jo t' am' encar'! Com avans pura,
 primer tú tornarias á estimarme
 ans que jo t' oblidés. Donchs mira, dona,
 si será etern lo amor que me fa viure.
 Si Deu te comdamnés, redimiría
 ab ma gloria eternal las culpas tevas:
 si un jorn jo anés al cel y tu no hi fosses,
 ¡me 'n tornaria!

Y á la claror d' eix foch, qu' encara bratla,
 tot un mon de recorts ix dels sepulcres,
 y aqueixa nit d' infern que m' abrigalla
 fins me sembla, oh Dolors, auba de gloria.
 Y com avans hermosa te somnío,
 y com avans enjogassat t' escolto,
 y 't crech, oh dona, com avans te creya
 ¡y axó 'm consola!

¡Oh follias del cor, santas mentidas
 que á cau d' orella 'm ve á contar la febra,
 ¡no 'm deixeu may!... ¡tinch por sense vosaltres!
 ¿Qué hi fa que siau rebutx de jorns ditxosos?
 Lo llenyater que estella 'l rouras jove
 ¡ay! quant es pobre y vell, per escalfarse
 be se contenta ab lo feixet de brossa
 que 'ls nets li duhen!

Oh Dolors, ja la mort truca á ma porta
y 'm trobo sol: ¡Deu meu, quina tristesia!
Quant tantost lo bressol tots dos deixavam,
dantnos las mans pera creuhar la vida
enamorats com un parell de tortras,
¿qui nos haguera dit que no jauriam
tots dos un jorn en la mateixa tomba?

¡Deu te ho perdone!

Tú fores, sí, tú fores la que débil
al buf del temporal jay! ajupires
la pahorosa testa, aquella testa
que jo havía besat tantas vegadas!
Y fugires ben lluny, ben lluny per sempre
sens dirme «adeu» tant sols... ¡y jo 'm moría!
¡Ay! ¿Saps que som tú y jo sobre la terra?

Jo so lo pi qu' en lo rocám s' arrela,
feréstech, aspre, que jamay se vincla
sota l's núvols inflats de pedregada
y baldament lo llamp del cel l' esberle!
Tú, feble dona, ets l' eura fluixa y prima
qu' en la pols s' arrossega lleplant marges
y en sos brassos hi estreny ¡quina vergonya!
cualsevol arbre.

Tu no saps estimar. Lo amor puríssim
que vessá Deu en eixa vall de llàgrimas,
l' amor què sempre creu y que may dubta,
l' amor que viu d' amor sense esperansa,
¡no l' ha sentit pas may ton cor d' argila!
Tú no sabs estimar, grapat de terra!
Per ço Deu no ha volgut, oh feble dona,
que fosses mare!!

Tú has entelat mos ulls que se fonian
mirant als teus, y tú has tancat los llavis
que paraulas d' amor no mes te deyan:
tú m' has robat la fe, m' has pres la vida,
y has fet d' un home un pahorós cadavre
que 's va desfent per dins, tot viu de fora!
Donchs jo t' estimo encar'. ¡Fins te perdono
y 't beneheixo!!

